

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 141/04-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. júna 2004 v rámci predbežného prerokovania sťažnosti MUDr. A. P. a maloletého A. P., nar. 6. marca 1999, zastúpeného otcom MUDr. A. P., obaja bytom G., obaja v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky zastúpení advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a u maloletého A. P. aj vo veci porušenia jeho základného práva na osobitnú ochranu detí podľa čl. 41 ods. 1 druhej vety Ústavy Slovenskej republiky, a to uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 16 CoP 91/04 z 27. februára 2004, a o návrhu na rozhodnutie o dočasnom opatrení o odložení vykonateľnosti uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 16 CoP 91/04 z 27. februára 2004 takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť MUDr. A. P. a sťažnosť maloletého A. P. o d m i e t a .
2. Návrhu na rozhodnutie o dočasnom opatrení spočívajúcom v odložení vykonateľnosti uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 16 CoP 91/04 z 27. februára 2004 až do právoplatného skončenia tohto konania n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. marca 2004 doručená sťažnosť MUDr. A. P. (ďalej len „sťažovateľ 1“) a maloletého A. P., nar. 6. marca 1999 (ďalej len „sťažovateľ 2“), zastúpeného otcom MUDr. A. P., obaja bytom G., (ďalej len „sťažovatelia“), obaja v konaní pred ústavným súdom zastúpení advokátkou JUDr. I. R., K. vo veci porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a u maloletého A. P. aj vo veci porušenia jeho základného práva na osobitnú ochranu detí podľa čl. 41 ods. 1 druhej vety ústavy uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 CoP 91/04 z 27. februára 2004, obsahom ktorej (sťažnosti) bol aj návrh na rozhodnutie o dočasnom opatrení o odložení vykonateľnosti uznesenia krajského súdu sp. zn. 16 CoP 91/04 z 27. februára 2004.

Sťažovateľ 1 uviedol, že 26. septembra 1998 uzavrel manželstvo s MUDr. Z. P.. Z manželstva pochádza maloletý sťažovateľ 2 (t. č. na Okresnom súde Svidník prebieha konanie o rozvod manželstva sp. zn. 3 C 440/02).

Na Okresnom súde Košice II (ďalej len „okresný súd“) podala matka sťažovateľa 2 návrh na úpravu práv a povinností rodičov; konanie sa vedie pod sp. zn. Nc 1015/02. Tento návrh bol sťažovateľovi 1 doručený 8. októbra 2002 spolu s výzvou z 1. októbra 2002 na vyjadrenie sa k tomuto návrhu, ako aj uznesenie okresného súdu sp. zn. Nc 1095/02 z 25. septembra 2002, ktorým okresný súd ustanovil sťažovateľovi 2 za opatrovníka v tomto konaní Okresný úrad Košice II – OSS. Sťažovateľ 1 sa k návrhu vyjadril 18. októbra 2002 a žiadal, aby okresný súd postúpil vec Okresnému súdu Svidník ako miestne príslušnému. Dňa 22. októbra 2002 podal sťažovateľ 1 odvolanie proti uzneseniu okresného súdu o ustanovení opatrovníka. Krajský súd uznesením sp. zn. 16 CoPp 36/02 z 31. januára 2003 (doručené 30. apríla 2003) toto rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

Medzitým sťažovateľ 1 predložil 24. januára 2003 okresnému súdu uznesenie Okresného súdu Svidník sp. zn. 3 C 440/02 z 30. decembra 2002, ktorým tento súd nariadil predbežné opatrenie, ktorým zveril sťažovateľa 2 do výchovy a opatery otca, a to do právoplatného skončenia veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 3 C 440/02 (konanie o rozvod manželstva). Krajský súd Prešov uznesením sp. zn. 1 Co 72/03, 1 Co 73/03 z 27. marca 2003 zrušil uznesenie Okresného súdu Svidník z 30. decembra 2002 sp. zn. 3 C 440/02 a vec vrátil na ďalšie konanie (zrušil ho z dôvodu jeho vydania miestne nepríslušným súdom) s tým, že vec má byť predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o miestnej príslušnosti.

Sťažovateľ 2 sa od decembra 2002 do 7. mája 2003 nachádzal v starostlivosti sťažovateľa 1, keď 7. mája 2003 zobrala matka sťažovateľa 2 z predškolského zariadenia do svojej starostlivosti.

Dňa 9. mája 2003 podal sťažovateľ 1 návrh na vydanie predbežného opatrenia vo veci sp. zn. Nc 1015/02 na okresnom súde o zverenie sťažovateľa 2 do jeho výchovy a opatery. Ešte predtým 27. decembra 2002 podala aj matka sťažovateľa 2 návrh na vydanie predbežného opatrenia (ktorý bol doručený právnej zástupkyňi sťažovateľa 1 až 12. júna 2003).

Dňa 3. júna 2003 okresný súd vydal predbežné opatrenie sp. zn. 23 Nc 1015/02, ktorým predbežne zveril sťažovateľa 2 do výchovy a opatery matky a sťažovateľa 1 zaviazal prispievať výživným na sťažovateľa 2. Návrh sťažovateľa 1 na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

Proti tomuto uzneseniu sa sťažovateľ 1 odvolal s tým, aby krajský súd návrh matky sťažovateľa 2 na vydanie predbežného opatrenia zamietol a vyhovej jeho návrhu na vydanie predbežného opatrenia.

Krajský súd uznesením sp. zn. 16 CoP 338/03 z 9. septembra 2003 zmenil uznesenie okresného súdu vo výroku, ktorým bol sťažovateľ 1 zaviazaný predbežne prispievať na výživu sťažovateľa 2, tak, že návrh na vydanie predbežného opatrenia v tejto časti zamietol.

Vo zvyšnej časti zrušil uznesenie súdu prvého stupňa a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 24. októbra 2003 sťažovateľ 1 žiadal okresný súd, aby predbežným opatrením zveril sťažovateľa 2 do jeho výchovy a opatery a návrh matky sťažovateľa 2 zamietol.

Okresný súd 15. decembra 2003 obidva návrhy na nariadenie predbežného opatrenia a úpravu práv a povinností rodičov k sťažovateľovi 2 zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľ 1 podal 22. januára 2004 odvolanie a žiadal, aby odvolací súd uznesenie v napadnutej časti zmenil tak, že zverí sťažovateľa 2 predbežným opatrením do jeho výchovy až do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Odvolanie 9. februára 2004 podala aj matka sťažovateľa 2.

Zo sťažnosti a príloh vyplynulo, že sťažovateľ 2 bol v starostlivosti svojej matky do 20. januára 2004, keď ho vzal do svojej starostlivosti sťažovateľ 1. V nadväznosti na to matka sťažovateľa 2 oznámila 22. januára 2004 na Obvodné oddelenie Policajného zboru Gíraltovece nezvestnosť sťažovateľa 2.

Krajský súd uznesením sp. zn. 16 Co P 91/04 z 27. februára 2004 zmenil napadnuté uznesenie okresného súdu z 15. decembra 2003 tak, že uložil sťažovateľovi 1, aby do troch dní od doručenia uznesenia odovzdal sťažovateľa 2 do starostlivosti matky.

Sťažovateľ 1 sa domnieva, že rozhodnutím odvolacieho súdu – krajského súdu bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru.

Argumentuje pritom tým, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu existovali dôkazy, predovšetkým listiny o psychologických vyšetreniach sťažovateľ 2, ktoré boli odvolaciemu súdu známe a ktoré mohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci. Odvolací súd sa však dôkazmi predloženými sťažovateľom 1 nezaoberal a ani sa s nimi vo svojom rozhodnutí nijako nevyrovnal. Sťažovateľ 1 je presvedčený, že na základe uvedených skutočností možno vyvodiť záver, že rozhodnutie krajského súdu je zjavne arbitrárne.

Ako zákonný zástupca sťažovateľa 2 namieta sťažovateľ 1 rovnako porušenie už svojich uvedených základných práv a práv sťažovateľa 2 a nad tento rámec aj porušenie základného práva sťažovateľa 2 podľa čl. 41 ods. 1 ústavy na osobitnú ochranu detí.

Od ústavného súdu požaduje sťažovateľ prijať sťažnosť na ďalšie konanie a rozhodnúť o „dočasnom opatrení: Ústavný súd Slovenskej republiky odkladá vykonateľnosť uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 16 CoP 91/04 zo dňa 27. 2. 2004 až do právoplatného skončenia tohto konania.“ Zároveň žiada, aby ústavný súd po prerokovaní veci rozhodol týmto nálezom:

„Právo sťažovateľa v 1. rade na súdnu ochranu zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8 bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 16 CoP 91/04 zo dňa 27. 2. 2004 porušené.

Právo sťažovateľa v 2. rade na osobitnú ochranu detí zakotvené v článku 41 ods. 1 vete druhej Ústavy SR, na súdnu ochranu zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8 bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 16 CoP 91/04 zo dňa 27. 2. 2004 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 16 CoP 91/04 zo dňa 27. 2. 2004 a vracia mu vec na nové konanie a rozhodnutie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi v 1. rade všetky trovy tohto konania.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi v 2. rade všetky trovy tohto konania.“

Dňa 31. marca 2004 právna zástupkyňa sťažovateľa 1 informovala ústavný súd, že matka sťažovateľa 2 podala návrh na výkon rozhodnutia, pričom návrh na začatie konania nebol ešte sťažovateľovi 1 doručený. Tento krok preukazuje reálnosť potreby vydať dočasné opatrenie, na ktorú sťažovatelia v sťažnosti poukazujú.

Dňa 5. apríla 2004 právna zástupkyňa oznámila ústavnému súdu, že 2. apríla 2004 bolo za asistencie polície doručené sťažovateľovi 1 súdnym vykonávateľom uznesenie okresného súdu sp. zn. 39 Cn 10/2004 z 26. marca 2004, ktorým nariadil výkon rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 16 CoP 91/04 z 27. februára 2004 odňatím sťažovateľa 2 a jeho

odovzdaním do starostlivosti matky. Pritom bola sťažovateľovi 1 doručená aj výzva okresného súdu sp. zn. 39 En 10/04 z 26. marca 2004, ktorou ho okresný súd vyzval na plnenie rozhodnutia, ako aj doručené uznesenie okresného súdu sp. zn. 39 Em 10/04 z 26. marca 2004, ktorým súd za opatrovníka sťažovateľa 2 ustanovil Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Košice.

Dňa 14. apríla 2004 požiadala právna zástupkyňa ústavný súd, aby považoval vec za naliehavú a aby predseda senátu rozhodol o jej prerokovaní mimo poradia.

Dňa 13. mája 2004 bolo ústavnému súdu doručené podanie právnej zástupkyne sťažovateľov, v ktorom informuje, že voči sťažovateľovi 1, „ako... vyplýva z uznesenia *Odboru skráteného vyšetrovania, Úradu J a KP ORP Bardejov, Oddelenie skráteného vyšetrovania Svidník sp. zn. ČVS: ORP-628/OSV-SK-2004 zo dňa 2. 4. 2004, podľa § 160 ods. 1 Tr. por. bolo začaté trestné stíhanie a súčasne podľa § 163 ods. 1 Tr. por. je stíhaný*“ sťažovateľ 2, ako obvinený za trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 3 Tr. zák.“ Matka sťažovateľa 2 totižto oznámila 24. marca 2004 na Obvodnom oddelení Policajného zboru Giraltovce, že jej manžel - sťažovateľ 1 jej odmietol 23. a 24. marca 2004 vydať syna - sťažovateľa 2 na základe rozhodnutia krajského súdu č. k. 16 CoP 91/04-218 z 27. februára 2004, ktoré nadobudlo právoplatnosť 22. marca 2004 a stalo sa tak vykonateľným.

Dňa 27. mája 2004 právna zástupkyňa oznámila ústavnému súdu, že sťažovateľ 1 podal na okresnom súde žiadosť o zrušenie uznesenia krajského súdu sp. zn. 16 CoP 91/04 z 27. apríla 2004 (zrejme z 27. februára 2004) predložiac listiny, z ktorých vyplývalo, že neexistujú dôvody, pre ktoré bolo rozhodnutie krajského súdu vydané. Tiež oznámila, že 25. mája 2004 matka sťažovateľa 2 vybrala dieťa z materskej školy a prevzala ho do svojej starostlivosti. Právna zástupkyňa sťažovateľov ďalej vo svojom podaní uviedla, že sťažovatelia sa v konaní pred ústavným súdom nedomáhajú rozhodnutia o tom, že sťažovateľ 2 má byť zverený do výchovy sťažovateľa 2, ale z dôvodov v sťažnosti uvedených považujú za porušenie svojich práv také rozhodnutie, na základe ktorého by sťažovateľ 2 v starostlivosti sťažovateľa 1 byť nemohol. Súčasne upozornila na naliehavosť veci.

Dňa 28. mája 2004 doručila právna zástupkyňa sťažovateľov ústavnému súdu tieto listiny:

- návrh na zrušenie predbežného opatrenia a na vydanie predbežného opatrenia z 23. marca 2004, ktorý podal sťažovateľ 1 vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 23 Nc 1015/2002,

- uznesenie okresného súdu sp. zn. 23 Nc 1015/2002 z 29. marca 2004, ktorým okresný súd návrh na zrušenie predbežného opatrenia nariadeného uznesením krajského súdu z 27. februára 2004 č. k. 16 CoP 91/04-218, ako aj návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol,

- odvolanie sťažovateľa 1 z 29. apríla 2004 proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 23 Nc 1015/2003 z 29. marca 2004.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. V časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru sťažovateľa 1 napadnutým rozhodnutím krajského súdu posudzoval ústavný súd, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Pri posudzovaní opodstatnenosti sťažnosti ústavný súd zohľadnil svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 *mutatis mutandis*, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrálne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné

a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Svoje rozhodnutie o predbežnom opatrení krajský súd odôvodnil nasledovne:

„... V danom prípade otec a taktiež matka sa domáhali vydania predbežného opatrenia v rámci konania o úprave práv a povinností rodičov k maloletému A....

... Z obsahu spisu vyplýva, že rodičia maloletého A. spolu nežijú, aj keď ich manželstvo doteraz právne trvá. Každý z rodičov usiluje prevziať maloletého A. do svojej výchovy a to aj proti vôli druhého z rodičov, keď súčasne každý z rodičov tvrdí, že má lepšie podmienky pre zabezpečenie výchovy a starostlivosti o maloletého a tiež lepšie osobnostné predpoklady.

... Súd prvého stupňa napadnutým uznesením návrh matky, ako aj otca na nariadení predbežného opatrenia, ktorým rodičia navrhovali zveriť maloletého predbežne do svojej výchovy zamietol, keď dospel k záveru, že nie sú dané podmienky pre vydanie predbežného opatrenia o výchove maloletého do skončenia veci samej ...

... Odvolací súd so záverom konajúceho súdu o nesplnení podmienok pre vydanie predbežného opatrenia sa nestotožňuje. Totiž z obsahu spisu vyplýva, že rodičia maloletého A. sa absolútne nevedia dohodnúť o tom, ktorý z nich bude do konca konania vo veci samej zabezpečovať starostlivosť o maloletého A. a aj násilnými prostriedkami sa snažia prevziať maloletého do svojej starostlivosti proti vôli druhého z rodičov, v dôsledku čoho maloletý viackrát zmenil výchovné prostredie ... Odvolací súd vychádza z toho, že táto pretrvávajúca situácia v nestabilite výchovného prostredia maloletého A. by mohla nepriaznivo ovplyvniť zdravotný stav maloletého...

... Pri úvahe o tom, ktorému z rodičov je potrebné maloletého zveriť do starostlivosti vychádzal z ust. § 75 ods. 6 O.s.p., podľa ktorého na rozhodnutie súdu o predbežnom opatrení je rozhodujúci stav v čase vydania rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Súd prvého stupňa napadnuté uznesenie vydal 15. 12. 2003. Aj keď prvostupňový súd v napadnutom uznesení uvádza, že 24. 11. 2003 matka zmenila adresu pobytu, pričom pre nedostatok prešetrenia pomerov v tomto novom prostredí matky nie je známe, či prostredie, v ktorom sa matka s maloletým zdržiava a je vhodné pre výchovu maloletého, z obsahu spisu vyplýva, že kolízny opatrovník prešetril pomery v byte matky... kde matka od

novembra 2003 aj s dieťaťom býva... a z ktorej vyplýva, že sa jedná o jeden a pol izbový byt, ktorý má matka v podnájme, byt je zariadený základným vybavením, udržiavaný a v čase neohlásenej návštevy kolíznym opatrovníkom v byte bola zastihnutá stará matka dieťaťa s maloletým A., pričom iné osoby sa v byte nezdržiavali a bolo konštatované, že stará matka dieťaťa zabezpečuje starostlivosť na požiadanie matky v čase, keď matka je v práci. Bolo konštatované, že v čase návštevy v rodine dieťa bolo kludné, hralo sa s autíčkami a v starostlivosti o dieťa neboli zistené žiadne nedostatky. Aj keď táto správa o šetrení pomerov v byte matky je z januára 2004, je zrejmé, že tento stav ohľadne výchovného prostredia dieťaťa jestvoval v čase vydania napadnutého rozhodnutia a preto odvolací súd z tejto správy vychádzal a to napriek tomu, že 20. 1. 2004 otec v podstate násilím a proti vôli matky dieťa opätovne prevzal do svojej výchovy. Odvolací súd je toho názoru, že toto konanie zo strany otca nemožno akceptovať, pretože takéto násilné zmeny vo výchovnom prostredí maloletého dieťaťa a spôsob akým otec dieťa prevzal do svojej starostlivosti nemôže byť v konečnom dôsledku na prospech maloletého dieťaťa. Odvolací súd preto... uložil otcovi..., aby vo lehote troch dní od doručenia uznesenia odovzdal maloletého... do starostlivosti matky..., čím zmenil podľa § 220 ods. 1, 2 O.s.p. napadnuté uznesenie.

Odvolací súd zdôrazňuje, že ide iba o predbežné riešenie starostlivosti o maloletého A. do skončenia konania o veci samej a účelom tohoto predbežného opatrenia je zamedziť tomu, aby dochádzalo k násilnému preberaniu maloletého do starostlivosti jedného z rodičov proti vôli druhého rodiča. O tom, komu bude dieťa zverené do výchovy súd rozhodne po vykonaní všetkých potrebných dôkazov za účelom zistenia, ktorý z rodičov má k výchove lepšie osobnostné predpoklady vrátane aj ďalších podmienok zabezpečujúcich riadnu výchovu maloletého dieťaťa...“.

Aplikujúc východiská svojej konštantnej judikatúry na napadnuté rozhodnutie krajského súdu ústavný súd konštatoval, že je dostatočne odôvodnené, pričom s právnymi závermi, o ktoré krajský súd svoje rozhodnutie oprel, sa možno z ústavného hľadiska stotožniť, a preto ústavný súd sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom (II. ÚS 4/94, mutatis mutandis I. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, II. ÚS 3/97 atď.). Navyše, pri rozhodovaní o predbežnom opatrení ide o poskytnutie dočasnej ochrany, pretože až právoplatné rozhodnutie vo veci samej je konečným rozhodnutím.

Čo sa týka dôkazov, ktoré boli podkladom pre predbežné rozhodnutie, ústavný súd uvádza, že v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou nevyplýva pre všeobecný súd ústavná povinnosť vykonať dôkazy, ktoré označil účastník konania (I. ÚS 38/96). Ak sťažovateľ túto skutočnosť namietal a považoval ju za takú, ktorá viedla k zmätočnosti rozhodnutia krajského súdu, mal k dispozícii účinný právny prostriedok dovolanie podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

1. Čo sa týka časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ 1 ako základný zástupca sťažovateľa 2 namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 41 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru sťažovateľa 2, ako jeho zákonný zástupca, ústavný súd uvádza, že v konaní, v ktorom bolo vydané namietané rozhodnutie krajského súdu, vystupuje ako zástupca sťažovateľa 2 v tomto konaní súdom ustanovený opatrovník – Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Košice II.

Je nepochybné, že sťažovateľ 1 a matka sťažovateľa 2 sú zákonnými zástupcami svojho maloletého dieťaťa – sťažovateľa 2 podľa § 36 a § 37 ods. 1 zákona o rodine č. 94/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“). V prípade stretu záujmov rodičov o deti je však zastupovanie detí rodičmi podľa § 37 ods. 2 v spojení s § 33 ods. 1 zákona o rodine vylúčené; v takomto prípade ustanoví podľa § 37 ods. 3 v spojení s § 83 ods. 1 zákona o rodine príslušný súd dieťaťu opatrovníka, ktorý bude dieťa v konaní (alebo pri určitom úkone) zastupovať (kolízny opatrovník). V konaní, v ktorom bolo vydané namietané rozhodnutie, bol sťažovateľ 2 zastúpený takto ustanoveným kolíznym opatrovníkom. Z tohto jeho postavenia potom logicky vyplýva, že len on je oprávnený namietat porušenie základných práv a slobôd maloletého (práve z dôvodu stretu záujmu

maloletého a jeho rodičov) na ústavnom súde ako zástupca maloletého. Vzhľadom na tento záver ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa 2 vo veci porušenia jeho základných práv rozhodnutím krajského súdu pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

3. Napokon ústavný súd vzhľadom na odmietnutie sťažnosti nevyhovel návrhu sťažovateľa 1 na rozhodnutie o dočasnom opatrení spočívajúcom v odložení vykonateľnosti uznesenia krajského súdu sp. zn. 16 CoP 91/04 z 27. februára 2004 až do právoplatného skončenia tohto konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 2004